

BIRUINȚA

Periodic al Bisericii Ortodoxe Române Toracu Mare anul III numărul 1(11) ianuarie-martie 2008
Foaie de cultură și zidire sufletească

MAICA NOASTRĂ, EVA CEA NOUĂ

În toate cântările de la Bunavestire se face stăruitoare amintire despre Sf.Fecioară Maria, în contrast cu Eva strămoașa noastră prin care a intrat păcatul în lume. Hristos este numit “noul Adam”, iar Maica Precistă, “noua Evă”.Făcând deosebirea că Iisus este Adam cel nou, nu cel rob de moarte și de păcat, iar Sf.Maria este noua Evă, prin care a venit mântuirea, nu osânda ca și prin cea dintâi.

Femeia fiind o cauză a păcatului strămoșesc, dar i s-a dat și făgăduința că va naște pe Mântuitorul: “Vrăjmășie voi pune între tine și femeie a zis Dumnezeu către șarpe și între sămânța ta și sămânța ei; aceasta îți va zdrobi capul, iar tu-i vei înțepa călcâiul” Fac.3,15. Așa după cum Eva a fost prima femeie a neamului omenesc spre păcat și moarte așa Sf.Fecioară este mama neamului omenesc spre viață și mântuire.

La cumpăna vieții în vremuri grele diferiți oameni au rostit cuvinte rămase de pomână. Clipa de mare răscruce a vieții

Născătoarei de Dumnezeu ca și istoria neamului omenesc este momentul când îngerul Gavril i-a anunțat împlinirea făgăduinței făcute încă în rai „iată vei zămisli și vei naște Fiul și-i vei pune numele Iisus” Lc.1,31. În acel moment soarta omenirii depindea de răspunsul pe care avea să-l dea smerita fecioară. „Iată roaba Domnului fie mie după cuvântul tău”. Lc.1,38.

Așa a intrat Sf. Maria în iconomia mântuirii noastre: „ca mamă a Fiului lui Dumnezeu pe care l-a urmat în toată viața lui și lângă cruce când toți l-au părăsit” Ioan 19,25. Nimeni nu-i poate tăgădui acest merit, așa după cum l-a ferit de mânia lui Irod

pe Iisus tot așa a suferit cu el și la răstignire. Toate loviturile primite de Fiul și asupra mamei cădeau, așa după cum îi profetise bătrânul Simeon de mult: „sabia durerii a trecut prin inima ei” Lc 2,35.Cu aceasta inimă sfâșiată de durere își privea Fiul răstignit pe cruce: ”Deci Iisus văzând pe mama sa și pe ucenicul pe care îl iubea, stând acolo a zis mamei sale „Femeie iată fiul tău”. Apoi a zis ucenicului “iată mama ta”. Și din ceasul acela a luat-o ucenicul la sine” Ioan 19,26-27.

Prin cuvintele din urmă ale lui Hristos ea devine maica noastră duhovnicească a tuturor oamenilor pentru veșnicie, așa după cum Eva cea veche ne este

maică trupească. În toate cântările bisericii ea este numită Maica Domnului și a noastră. Ea se dovedește prin dragostea ce o are pentru noi fiii săi: prin ajutorul ce ni-l dă; prin durerea ce-o simte la nenorocirile noastre; și prin mijlocirile la Fiul său pentru noi. Ea strălucește între sfinți ca lumina între stele. Dar precum luna e mai aproape decât oricare de pământul nostru, așa și Maica Domnului e aproape de bucuriile și durerile noastre. După cum luna își revarsă pe pământ lumina pe care o primește de la soare așa și

Maica Sfântă revarsă asupra noastră harul lui Iisus, Soarele Dreptății. Între icoanele care o înfățișează pe Maica Domnului există și o icoană care ne-o înfățișează cu trei mâini, două îl țin pe Fiul său iar a treia e liberă. Această mână liberă ne protejează pe noi oamenii de pe pământ, aceasta e mâna care ne mângâie, ne șterge lacrimile, este mâna care duce rugăciunile noastre la Fiul său și Mântuitorul nostru, este și mâna care a coborât și coboară mereu harul lui Dumnezeu peste noi cei păcătoși.

Prot.Drăghicescu Petru paroh Toracu Mare

SĂRBĂTOAREA DE LA TORAC... BUCURIE PENTRU TOȚI

Gândurile unui călător ce merge... tot acasă

Mulți sunt din cei ce spun: ce mare lucru e un cor, oricine poate să cânte și să se roage. Vă spun eu că asemenea oameni sunt doar niște cărcotași. Și-mi susțin cele de mai sus cu bucuria ce am trăit-o în ziua de 30 ianuarie 2008, la Toracu Mare în Banatul sârbesc. Pentru că în ziua aceea binecuvântată, în care prăznuiam pe Sfinții Trei Ierarhi, corul „Armonia” (corul de bărbați) își sărbătorea „hramul”.

A fost ideea protopopului de Torac, a părintelui Petru Drăghicescu, ce conduce din punct de vedere religios, pe mândrii bănațeni din pusta Banatului, ca în acest an, la praznicul Ierahilor și Învățătorilor Ortodoxiei să ne aducem aminte împreună de cei peste o sută și cincisprezece ani de activitate corală din cafasul (locul corului) falnicei Biserici Românești din localitate. Ideea de sărbătorire a corului a prins viață în anul 1933 și de atunci și până acum, torăcenii mari nu au uitat să-și sărbătorească oamenii ce înfrumusețează slujbele din duminici și din sărbători. Și nu au uitat niciodată să-i pomenească întru veșnică amintire pe cei ce au cântat în cor, iar acum cântă la poalele Tronului Ceresc.

Așa s-a întâmplat și acum. Am purces de dimineață din capitala Banatului de Munte, Reșița, ca să ajungem la vremea convenită în satul din Banatul de Câmpie. Am străbătut câmpia timișană și după ce am lăsat țara și am trecut „ca fluturii prin vămi”, cum ar spune prietenul meu Nicolae Sârbu, directorul Bibliotecii Județene „Paul Iorgovici” din Reșița, am străbătut și cei câțiva kilometri prin Serbia și am ajuns în curtea primitoare a Părintelui și a Doamnei preotese Drăghicescu. Mă obișnuiesc deja cu realitatea comportamentului primitiv al acestei onorate familii și constat pentru a nu știu câta oară că poarta „avliei” casei parohiale este larg deschisă. Mi s-ar fi părut ireal să nu fie așa!

Acolo, o surpriză plăcută: îl întâlnesc pe părintele Ion Mermeze, acum preot în Ghiroda Timișoarei, dar originar tot... din Banatul de Munte. De fapt ne întâlnim la sărbătoarea corului torăcean trei preoți veniți din România, foști colegi de Seminar teologic în cetatea vechii Episcopii a Caransebeșului și Vârșețului, slujitori acum la Altarele străbune acolo unde ne-a împărțit Dumnezeu, dar dornici de a păstra legăturile Ortodoxiei noastre și peste fruntariile ce, omenește, ne despart.

Familia părintelui Drăghicescu ne-a primit ca de obicei: cu brațele deschise, iar credincioșii din biserică și coriștii mai ales, ca și când ne-am fii despărțit ieri. Sau mai de grabă, ca și când am fii de acolo. Această primire m-a făcut să-mi amintesc de o altă Sfântă Liturghie, săvârșită la frații români din Micherechiul din Ungaria, unde Episcopul de atunci al românilor de acolo, Prea Sfințitul Sofronie, ne îndemna pe noi, cei veniți din România, să considerăm că... am venit acasă! ACASĂ, adică în orice loc unde românii se roagă și cântă lui Dumnezeu ROMÂNEȘTE!

Am început slujba, ne-am rugat, ne-am îmbrățișat în „sărutul păcii” și am predicat la vremea îndătinată, celor ce au găsit răgaz să vină. Și înainte de „cuvântările de sfârșit”, săvârșim parastasul „mare” pentru cei peste o sută de coriști ce au trecut la cele veșnice. Se împlinea ceea ce trebuia: ridicăm coliva, noi cei vii, pentru cei morți și ne rugăm ca Dumnezeu, în marea Lui Iubire, să-i așeze în locașul dreptilor. Și gata... slujba s-a terminat. Frații noștri catolici ar zice: „Liturghia s-a sfârșit, mergeți în pace”. Să fie veșnică pomenire coriștilor din Toracu Mare!

Aducându-ne aminte cu pioșenie de cei ce au fost și pe care îi mai păstrăm în inimă și în gând, ne întâlnim cu toții, mai apoi, la sala de protocol a casei parohiale. Acolo, prin purtarea de grijă a acelorași buni și inimoși coriști, discutăm și ne cunoaștem mai bine la... „un pahar de vorbă”.

Spre seară plecăm spre casă cu bucuria unei zile pline de rugăciune și cu regretul că nu am avut mai mult timp. E vreme de iarnă, iar drumul până acasă e lung.

Ne îmbrățișăm și promitem că vom face tot ce putem ca asemenea zile să le mai sărbătorim cu bucuria lucrului bine făcut. Pentru că „Dacă Dumnezeu e cu noi, cine ar putea fi împotriva?”

Mulțumesc torăcenilor mari! Mulțumesc Părinte Drăghicescu!

Pr. Petru Berbentia
Parohia „Sfinții Apostoli Petru și Pavel, Govândari”
Reșița

SIMBOLISMUL BIBLIC AL SFINTELOR TAINES ÎI SENSURILE LOR DUHOVNICEȘTI ÎN NOUL TESTAMENT

Așa cum foarte bine se știe, Sfintele Taine sunt șapte la număr: Botezul, Mirungerea, Pocăința (Spovedania), Euharistia (Împărtășania sau Cuminecătura), Hirotonia (în cele trei trepte: a Diaconiei, a Preoției și a Arhieriei), Cununia (Nunta) și Maslul.

În simbolistica Vechiului Testament, numărul lor corespunde celor șapte daruri ale Duhului Sfânt din Is. 11,2-3: „Și se va odihni peste El Duhul lui Dumnezeu, duhul înțelepciunii și al înțelegerii, duhul sfatului și al tăriei, duhul cunoștinței și al buneii-credințe. Și-L va umple pe El duhul temerii de Dumnezeu [....]”.

Tot simbolic, Sfintele Taine au fost prefigurate în întregul cult divin public al Vechiului Testament, prin sacrificiile, ceremoniile, ungerile, binecuvântările, sfințirile, spălările și stropirile rituale, precum și prin alte elemente cu caracter simbolic-prefigurativ, cum ar fi: cele șapte coloane pe care Întelepciunea și le dăltuiește spre a-și consolida „locuința” sa (Prov.9, 1-6); cele șapte candelabre ale candelaburii din aur, pe care Profetul Zaharia le-a văzut în vedenie strălucind, nelipsind din ele undelemnul și fiind mereu aprinse (Zah. 4, 1-4 ș.u.).

Singurul text vechitestamentar integral tipologic în privința Sfințelor Taine, este Ps.22, (Cf. Jacques Marchant, Le candelabre Mystique, Paris, 1864, p.16-17 și 20-29), care le prefigurează rezumativ pe toate șapte, în cuprinsul lui, astfel:

-în v.2, prin expresia „la apa odihnei”, cu aluzie la „apa vie” din I.4,13-15 și 7,38-39, este închipuită Taina Sf. Botez;

-în v.3, Pocăința este reprezentată prin expresiile „întoarcerea” și povățuirea [....] pe căile dreptății”, cu rezonanțe în textele din: Mt 8,8; Lc.1,16-17; 15,7-21 și 17,4;

-în v.5: „toiagul și varga” sunt însemnele Preoției, reprezentând investitura pastorală (sf.v.1; Lev.17 și I.P.5,1-5);

-în v.6, a: „masa gătită” are o dublă semnificație: în relație cu Mt.22,2u., reprezintă Sf.Taină a Cununii, iar raportată la Lc.14,16 ș.i., semnifică Sf.Eucharistie;

-în v.6, b: expresia „ungerea cu undelemn” ilustrează fie Taina Sf.Mir (cf.I.2,20,27), fie Sf.Maslul (cf.Mc.6,13; Iac. 5,14);

-tot în v.6, b, „paharul” menționat aici și corelat cu I.Cor.10,16 și 11,25-29 reprezintă clar și indiscutabil Sângele Domnului doin Sf. Eucharistie.

În cuprinsul Noului Testament, pe lângă sensul lor plener, camodalități concrete de exprimare a „închinării în duh și în adevăr” (I.4,23-24), sau a „închinării celei duhovnicești” (din Rom.12,1 ș.u.), Sfintele Taine mai au și alte semnificații teologice, desemnând gradual: nașterea, creșterea și desăvârșirea religioasă și morală a credinciosului creștin cf Învățătura de credință ortodoxă, Ed.a II-a E.I.B.M., BOR, București, 1966, p.145), precum și consacrarea lui ca „jertfă vie”, dedicată ființial lui Dumnezeu.

În acest sens, socotim că este necesar și util să facem o prezentare textuală, reprezentativă, a acestor înțelesuri

duhovnicești, pe care Dintele Taine le aveau întocmai ca și astăzi încă de la început, în Biserica primară, înțelesuri pe care cărțile Noului Testament ni le-au păstrat intacte, oferindu-ni-le cu toată generozitatea:

1. „Nașterea duhovnicească” dobândită de omul credincios prin Taina Botezului:

a.) I 3,3-8: „De nu se va naște cineva de sus, nu va putea să vadă Împărăția lui Dumnezeu [....]”

- „De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre în Împărăția lui Dumnezeu [....]”

- „[...] și ce este născut din Duh, duh este [....]”

- „Trebuie să vă nașteți de sus. Vântul suflă unde voiește [....]. Astfel este cu oricine e născut din Duhul.”

b.) Gal. 4,19: „O, copiii mei, pentru care sufăr iarăși durerile nașterii voastre, până ce Hristos va lua chip în voi!”

c.) Tit. 3,5: „El ne-a mântuit [....] prin baia nașterii celei de a doua [....]”.

2

„Creșterea”; „întărirea”; „confirmarea” și „amplificarea” vietii creștine, prin Taina Sf.Mir:

a.) Lc.24,49:

„Și iată, Eu trimit peste voi făgăduința Tatălui Meu; voi însă ședeți în cetate, până ce vă veți îmbrăca cu putere de sus”.

b.) I.7,37-39: „[...] Cel ce crede în Mine, precum a zis Scriptura: râuri de apă vie vor curge din pântecul lui. Iar aceasta a zis-o despre Duhul pe care aveau să-L primească acei ce cred în El [....]”.

c.) F.A.1,8: „Ci veți lua putere, venind Duhul Sfânt peste voi [....]”.

d.) F.A.2,2-4 și 17: „[...] Și s-au umplut toți de Duhul Sfânt [...] Iar în zilele din urmă [...], voi turna din Duhul Meu peste tot trupul [....]”

e.) II Cor 1,21-22: „Iar Cel ce ne întărește pe noi [....] și ne-a uns pe noi este Dumnezeu, Care ne-a și pecetluit pe noi și a data Arvuna Duhului, în inimile noastre.” (cf.Efes.1,13-14).

f.) II 2,20,27: „Iar voi, ungere aveți de la Cel Sfânt [....]”; „[...] ungera pe care ați luat-o de la El rămâne întru voi [...], ungera Lui va învăța despre toate [....]”.

3. „Hrana” sufletească a Sf.Eucharistii:

a.) I 6, 33-38: „[...] Eu sunt Pâinea vieții [...] Eu sunt Pâinea ce S-a coborât din cer [...]. Eu sunt Pâinea cea vie [...], dacă nu veți mânca Trupul Fiului Omului și nu veți bea Sângele Lui, nu veți avea viață în voi [...] Cel ce mănâncă trupul Meu și bea Sângele Meu rămâne întru Mine și Eu întru El [...] și cel ce Mă mănâncă pe Mine va trăi prin Mine [...]. Cel ce mănâncă Această Pâine va trăi în veac.”

b.) I Cor.10,16-17; 11,23-30: „Paharul binecuvântării [...], nu este, oare, împărtășirea cu Sângele lui Hristos? [...] Luați măncați; Acesta este Trupul Meu [...] Acest pahar este Legea cea Nouă întru Sângele Meu [...] Aceasta să faceți ori de câte ori veți bea, spre pomenirea Mea. Căci de câte ori veți mânca această pâine și veți bea acest pahar, moartea Domnului vestiți până când va veni [...]

(va urma)

Prot.dr.Ioan Bude

Știință și Religie

E s e u d e s p r e D u m n e z e u

(urmare din numărul trecut)

II

Cine poate rămâne astăzi indolent și nepăsător în fața unui fenomen care, după umila mea părere, afectează destinul civilizației pe planeta noastră Terra? Este vorba de declanșarea aprigei bătălii dintre **creaționism** și **evoluționism** (varianta cea mai modernă a străvechiului conflict **teism** **ateism**) bătălie care la noi a dobândit în intensitate și amploare după introducerea religiei în instituțiile școlare.

Nimic nou sub soare... am putea spune. Lumea se împarte iarăși în două tabere disputându-și (pentru a nu știu cătea oară) destinul de a fi sau de a nu fi al Dumnezeului în ceruri. Se împarte lumea însă se împarte și personalitatea noastră în două, mai științific spus se dedublează în „Homo duplex”, atunci când prind a se război în noi înșine cele două principii divin și păgân. (Și aici putem spune: Toate-s vechi și nouă toate). Dacă totuși insistăm asupra unei noutăți sub soarele vremurilor noastre, aceasta ar putea fi coabitarea sub acoperișul aceleiași instituții școlare a adevărului științific și adevărului religios... luând de astă dată forma unei ireconciliabile lupte - în numele și pentru educația elevilor școlari minori... În timp ce elevii noștri merg liniștiți la școală și așteaptă să crească. Ei deocamdată nu se pot raporta critic nici la programa școlară, nici dacă strămoșii lor Adam și Eva sunt rod al creației lui Dumnezeu sau provin de la năstrușnica maimuță. (Noutatea este că adevărul științific se simte mai puternic ca oricând în istorie și nu mai dorește o coexistență pașnică și egală cu cel religios!).

Până și Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei (APCE) a cerut ferm statelor membre să elimine din curricula școlară predarea **teoriei creaționiste ca disciplină științifică** - generatoare de confuzie în mintea elevilor, care nu ar mai putea face distincție între credință și știință...

Asupra proiectului de educație religioasă în școli au fost solicitați să-și exprime punctul de vedere somități din lumea științifică, reprezentanți ai clerului, filosofi, experți în domeniu - pedagogi, sociologi, psihologi și nu în ultimul rând cadre didactice și părinții copiilor. Doar... doar... se va găsi norocoasa formulă a triadei pașnice: „Democrație, Știință, Religie”. Oricum măsurile vor duce la sensibilizarea etică a conștiinței adulților vis-a-vis de fragilitatea imaginației infantile.

Să ne transpunem acum în situația elevului:

La ora de religie elevul învață cum Dumnezeu a creat lumea în 6 zile... mai întâi a separat lumina de întuneric, apoi elevii urmează a învăța din Cartea Facerii a Bibliei cum s-a desfășurat zi de zi scenariul actului creator bineînțeles, ce-a de-a șaptea zi urmând a fi declarată drept zi de odihnă cerească și mai apoi pământescă. Cea mai superbă, generoasă și grandioasă operă de creație universală, izvorând din voluptatea dragostei divine, trebuia să fi avut loc (părerile diferă) înainte cu cel puțin 10.000... sau cel mult 20.000 de ani. (Din motive de analogie simbolică să încercăm a pune data Genezei în concordanță măcar cu primele trei cifre ale Big-Bang ului și să optăm în favoarea unei probabile date a creației lumii înainte cu 13,7 mii de ani).

Totodată, la aceeași școală, același elev, la orele laice va învăța cum Lumea sau Cosmosul a apărut **prin...** sau **de la... sine însuși...** înainte hăt cu atât de mulți ani - încât devin inimaginabili pentru mintea unui elev. Cele dintâi forme primitive de viață pe Pământ au apărut (din supa primordială) înainte, să zicem, cu 3... 2... 1 miliard de ani; supuse apoi procesului de evoluție au traversat cine știe câte faze ale (oarbilor) mutații și ale selecției naturale până să atingă nivelul florei și faunei contemporane. Și, iată, ne-a fost dat, în cele din urmă, să avem parte și de ultimul salt evolutiv, cel mai nobil și spectaculos din Cosmos, geniala apariție a omului din maimuță ruda noastră cea mai apropiată... Ce să mai creadă bietul elev ? Când cele două teorii încep a se bate cap la cap în inocenta minte a micuțului școlar ! Abia mult mai târziu... îi va fi la îndemână „colacul de salvare” aruncat pentru naufragiații intelectuali de către marele filosof Descartes : „Mă îndoiesc deci exist !”

În ciuda surprizelor și incertitudinilor care ne așteaptă învrednici-ne-vom și noi să înaintăm pe „drumul îndoielilor” hotărâți de a pătrunde în miezul viu și mereu în clocot al celebrei dileme ontologice (teism **ateism**), dilemă ce poate fi supranumită și „antinomia antinomiilor” și care de la începutul formării conștiinței noastre de sine... de natură... și de Dumnezeu... a tot pus la cea mai grea încercare judecata și gândirea umană.

Aici autorul acestor rânduri își va lua un mic respiro pentru a face cunoscută cititorilor statornica sa dorință de a se înrola voluntar de partea celor mai slabi (adică în Oastea Creatorului) - din moment ce suntem trăitorii unei lumi materializate și secularizante în care Dumnezeu pierzând bătălie după bătălie, aici pe Pământ, a ajuns să fie declarat eroare naturală sau mit primitiv ce poluează noosfera... riscând a fi în acest umil hal excomunicat din Universul Lumii Existențiale așa cum propovăduiesc în predicțiile lor neîduplecării combatanți atești.

Miza este mare iar mesajul nostru participanților la această luptă dreaptă, democratică și revelatoare pentru un dublu adevăr universal este să fie acei bravi cavaleri ce-și vor alege scut și sabie exclusiv din panoplia armelor rațiunii lucide și a intelectului original și creator. Sapienți sat !

Acestea fiind spuse, să trecem acum de la vorbe la fapte de vitejie spiritual-intelectuală (virtutis ergo) dat fiind că asupra noastră s-a ridicat, mări, o armadă ateistă, înarmată până în dinți cu cele mai noi și sofisticate argumente științifice - socotind că tocmai acum, la început de secol și mileniu, a sosit momentul istoric oportun să dea lovitura de grație Divinității și să elimine definitiv din ecuația existențială (marea) necunoscută numită „Dumnezeu”!

O tranșantă replică din partea opusă a baricadei nu a întârziat să apară: „Nu!... Nu!... Nu!... Nu ne va fi dat vreodată nici nouă, nici oricărei civilizații cosmice (ipotetice) să putem învinge pe Dumnezeu!” (Este una din legile de căpătâi ale Universului). Să nu mai spunem aidoma unor atei postmoderniști: ...Să ucidem sau să semnăm actul de deces al Divinității!!! Ar fi cea mai mare crimă din Univers! Iar noi din Homo sapiens sapiens am deveni „Homo sapiens degeneris”... Pentru că lumea ar rămâne decapitată, în timp ce tentativa de deicid ceresc ni s-ar întoarce ca un bumerang transcendental și... tare ne vom mai teme să nu intre în rezonanță providențială cu mesajul lui André Malraux din supratitlul textului. Avem și noi românii aici un străvechi și de toată luarea aminte proverb: „Cine sapă groapa altuia...”

Promovând o atitudine împăciuitoare și pătrunși de un sentiment de evlavie creștinească încumeta-ne-vom, la rândul nostru, să venim cu propunerea unui original proiect de „PAX ONTOLOGICA”. O odă a bucuriei dedicată ființării universale. Trebuie găsit doar acel diapazon orfic în stare să armonizeze două concepte discordante și să împace două adevăruri zise ireconciliabile.

Dar despre proiectul mai sus enunțat, respectiv despre unica posibilă soluție filosofică, în stare să pulverizeze antagonismele și să demonstreze, odată pentru totdeauna, legătura logică indisolubilă dintre adevărul religios și adevărul științific, (adevăruri autentice, complementare) și... pe cale de consecință, despre justificarea predării în școlile noastre a ambelor teorii, creaționiste și evoluționiste vom relata în numărul viitor.

- va urma -

Horia Th. LELEA

Din ciclul “Gânduri pentru sensul vieții” Luminători la marginea veacului

Demn, de multe ori demn, este acela ce nu-și irosește vremea în zbuciumul unei lumi corupte, nepierzându-și prețioasele clipe ale vieții în tulburi și trecătoare preocupări. Demni sânt aceia ce își închină darul vieții Celui Prea Înalt, slujind Lui și semenilor contribuind astfel, călăuziți de Duhul Sfânt, la marea operă de mântuire. Cât de măreață și plină de sens este veșnicia comparativ cu limita unei vieți pământești numărată pe parcursul câtorva ani buni, decenii-trăind mereu cu speranțe; ani parcurși alături de bucurii ori completați de dureri fizice sau de ordin sufletesc

Înțelepții lumii grăiesc vrute și nevrute promițând bunăstare și belșug, uneori aducând încercări și deznădejde în plan social și peste care, spun ei, vom trece doar încercați de broboane de sudoare sau... Niciodată.

"Frica de Dumnezeu este începutul înțelepciunii" care se revarsă cu adevărat peste „luminătorii” puțini de la marginea veacului acestuia atât de controversat, însă mereu în oferirea unor vagi și îndepărtate speranțe. Viața de credință împruținându-se ne face să uităm adesea de „propovăduitori dreți” din trecut sau din prezent, ignorându-I adesea. Așa ne trezim cu ani ce apasă pe umerii noștri, cântărind puținătatea binelui pe care ar fi trebuit să îl împlinim însă indiferentismul parcă nu ne dă pace.

Slava Cerescului Părinte se lasă așteptată în inima noastră văzându-ne zgârcenia cu care ne dedicăm Lui, uitându-ne adevărata menire și identitate (de creștin) în preocupări fără de sens și ajungând la concluzia că pentru suflet nu am reușit să facem prea mult.

Egoism, indiferență, uitare? Poate la un loc toate acestea ne umbresc idealul propriei mântuirii peste care tronează eu-l personal, orbitor și nimicitor. Cât mai avem în preajma „luminători” să-i purtăm pe brațele inimii noastre făcând loc mesajului lor aducător de veșnicie. Mărturia acestora ne obligă mereu.

"Luminători" la marginea unui veac prăbușit, în disperare, sunt printre noi făcându-și datoria pe care o avem fiecare de fapt-trebuie să le facem loc aproape de noi încercând să înțelegem grija cu care vor să ne aducă binele ceresc.

Radu Botiș

MĂ ROG...

Mă rog,
Șoptiri de stele-mi spun
Că dincolo, o lume
Se înalță vie cu alt nume
Încrezător mă rog.

Mă rog
Pe-un drum ceresc răsar
Noi bucurii fără hotar
Și îngerii sfioși pășesc
Prin raiul cel dumnezeiesc,
Încrezător mă rog.

Mă rog
Un imn ocrotitor
Scoboară-n glas înălțător,
Ființa-ntregă luminând
Vroirea Celui Blând,
Încrezător mă rog.

pr.stavrofor, Radu Botiș

Sfintii Trei Ierarhi

"Ca cei ce ați fost, întocmai la obicei cu Apostolii lumii învățători, rugați-vă Stăpânului tuturor să dăruiască pace lumii și sufletelor noastre mare milă."

Biserica ortodoxă română în ziua de 30 ianuarie prăznuiește pe sfinții trei ierarhi Ioan Gură De Aur, Vasile Cel mare și Grigore de Dumnezeu cuvântătorul.

Sfântul Ioan Gură de Aur s-a născut la Antiohia în 354, tatăl său Secundus, a fost mare dregător militar, a murit la scurt timp după nașterea copilului, mama sa Antusa a rămas văduvă la 20 de ani și s-a dedicat cu mare râvnă pentru educarea fiului său, care primele învățături de credință le-a primit de la mama sa.

Botezul la primit pe la 372 de la Meletie episcop de Antiohia care în 381 îl hirotoneste diacon, iar în treapta preoției va fi hirotonit de către episcopul Flavian în 386, și primește misiunea de predicator, geniul și arta sa oratorică îi va duce numele până departe.

La moartea patriarhului Nectarie al Constantinopolului, în 397 Sf. Ioan a fost numit episcop de capitală iar în 26 februarie a fost hirotonit patriarh al Constantinopolului. Pe timpul păstoririi sale ca patriarh a fost exilat de două ori. Primul era din ordinul împăratului pentru că a refuzat să se prezinte la Stejar, localitate aproape de Calcedon, spre a se dezvinovați de calomniile aduse de Teofil, episcop de Egipt. Spre sfârșitul anului 403 Sf. Ioan cu ocazia inaugurării unei statuii a Eudoxiei, în cuvântările sale o critică aspru, chiar o compară cu irodiada din timpul lui Ioan Botezătorul, din această cauză este exilat pentru a doua oară în Asia Mică, dar va primi strămutarea în Pityus orașel la malul răsăritean al Mării Negre, dar în drum spre Pityus în ziua de 14 septembrie 407, Sf. Ioan va muri. Resturile sale pământești vor fi depuse la Constantinopol de către împăratul Teodosie II, în Biserica Sf. Apostoli.

Sf. Ioan a lăsat o consemnată operă literară, omili asupra Sf. Scripturi, tratate apologetice, ascetice, morale și corespondente. Una din cele mai cunoscute opere este "Tratatul despre preoție".

Biserica Ortodoxă îl prăznuiește la 13 noiembrie.

Sf. Vasile sa născut pe la 330, dintr-o familie evlavioasă în Cezarea Capadociei, mama sa era Emilia, iar tatăl său era retorul Vasilie.

Prima educație a primit-o în familie de la tatăl său apoi în școlile din Cezarea, unde la cunoscut pe Sf. Grigorie - teologul, viața lor studentească este un model pentru toți teologii, ei cunoșteau doar două drumuri: unul care duce la școală și altul către biserică. S-a întors în patrie pe la 335, a profesat pentru puțin timp după care intra în monahism. A organizat viața monahală obștească, înființează o mănăstire în pond pe malurile râului Iris, aici el îmbina munca cu rugăciunea, tot odată scrie și "Regulile vieții monahale".

În 368 cu prilejul unei mari foamete Sf. Vasile a organizat admirabil asistență socială și a împărțit averea săracilor. În 370 a fost ales episcop-mitropolit al Cezariei. Înființează institute sociale: azil, spital, spital de leproși, școli tehnice, toate acestea

sunt cunoscute sub numele de Vasiliada.

Sf. Vasile a fost un mare preot, liturghisitor, mare pedagog, prieten, a fost numit "un roman printre greci". A murit la 1 ianuarie 379, plâns de toți și numit încă de atunci "Cel Mare".

A scris foarte mult, în ciuda scurtei sale vieți, lucrările sale au o importanță covârșitoare pentru credință, sunt în cea mai mare parte normative pentru învățătura ortodoxă. Ele se împart în opere dogmatice, ascetice, omilii și cuvântării, pedagogice, liturgice.

Biserica Ortodoxă Română îl prăznuiește la 1 ianuarie.

Sf. Grigorie de Nazians s-a născut la Arians, aproape de Nazians, pe la 329-330, era fiul episcopului Grigorie și a mamei Nona, pregătirea elementară o primește în casa părintescă, iar apoi la Cezarea Capadociei, unde-l cunoaște pe viitorul său prieten Sf. Vasile Cel Mare.

După botez probabil a fost chemat de Sf. Vasile la mănăstirea înființată de acesta, unde lucrează împreună la alcatuirea primei Filocalii. În anul 361 a fost făcut preot împotriva voinței sale, probabil la craciun, când Sf. Grigorie fuge în Pont, la Sf. Vasile de unde revine după staruinta tatălui său, cu acest prilej rostește o celebră cuvântare intitulată "Despre fuga sa". În 371 este făcut episcop de Sosima. În 27 Noiembrie 380 a fost instalat în scaunul episcopal al Constantinopolului. În 381 este confirmată alegerea sa la sinodul de la Constantinopol, la care i-a parte, După moartea episcopului Meletie al Antiohiei, Sf. Grigorie este chemat să preia prezidențial sinodul. În 389 va muri în vârstă de 60 de ani în localitatea Arians, locul său natal.

Sf. Grigorie are operă bogată și variată, este scrisă în proză și versuri, se împarte în cuvântări, poeme și scrisori. Este numit un mare poet al bisericii și al creștinismului, el s-a folosit de vers nu numai pentru a-și exprima sentimentele personale, ci și pentru a îmbrăca în ele idei teologice sau filosofice care sub forma aceasta putea circula mai ușor.

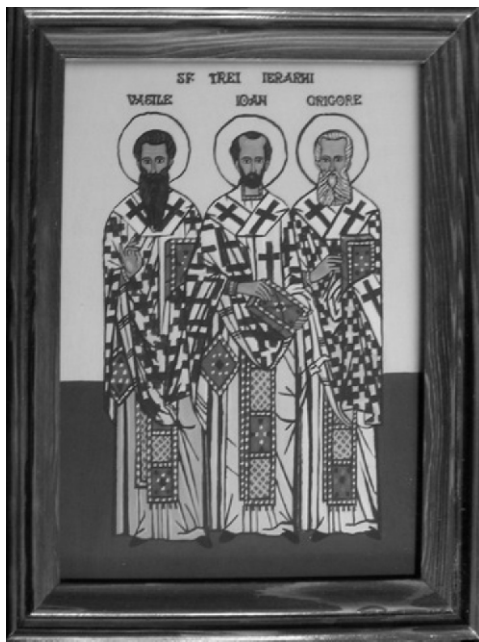
Biserica Ortodoxă Română îl prăznuiește la 25 Ianuarie.

De la cei 3 sfinți ierarhi și mari dascăli ai lumii ne-au rămas cele 3 liturghii: liturghia Sf. Vasile se săvârșește de 10 ori pe an, în primele 5 duminici ale postului mare, în joia și sâmbăta din săptămâna patimilor, în ziua Sf. Vasile, în ajunul nașterii Domnului și în ajunul Botezului.

Liturghia Sf. Grigorie Teologul se săvârșește de obicei miercurea și vineria în timpul postului mare, luna și marțea din săptămâna patimilor, și în sărbători când cad de luni până vineri în perioada postului.

Liturghia Sf. Ioan se săvârșește în toate zilele de duminică și sărbătoare.

Acești trei mari sfinți sunt patronii și ocrotitorii multor școli teologice, la fel și a unor coruri bisericești. Unul din aceste coruri este și corul "Armonia" din Toracul Mare care și-a ales ca patroni și ocrotitori pe Sf. Trei Ierarhi, în ziua de 30 Ianuarie în biserică din Toracul Mare se săvârșește un parastas pentru toți membrii corului care sunt răposați, după care toți cei prezenți merg la o masă comună s-au agapă frățească.

Rugăciune cu Torăcenii Mari

Pentru bănăţenii din România, Comuna Ghiroda și pentru banăţenii din Serbia, localitatea Toracul Mare, ziua de 23.12.2007 a fost ocazia perfectă de a se realiza întâlnirea dintre două comunităţi surori. Astfel, la invitaţia corului "Armonia", din Toracul Mare, sub oblăduirea deosebită a Protopopului Petru Drăghicescu, corul mixt bisericesc "Sfântul Gheorghe" din Ghiroda-Veche, condus de preotul paroh Iconom Stavrofor Ioan Mermeze s-a deplasat în localitatea Toracul Mare (Serbia).

Odată ajunşi în faţa Sfintei Biserici din Toracul Mare, ghirozenii au fost întâmpinaţi cu mare bucurie de către torăcenii, în frunte cu Prea Onoratul Părinte Protopop Petru Drăghicescu. Apoi bănăţenii aflaţi de o parte și de alta a graniţei au participat împreună la Sfânta Liturghie. Aceasta a fost oficiată de către protopopul Petru Drăghicescu și de către invitatul său din România, preotul paroh Ioan Mermeze. Răspunsurile la Sfânta Liturghie au fost date de corul mixt bisericesc "Sfântul Gheorghe", dirijat de către doamna profesoară Ana Toroc. Totodată, la serviciul religios au asistat și oficialităţi locale, în frunte cu Excelenţa Sa Ambasadorul României la Belgrad Ion Macovei și cu domnul Todorel Raşa, secretar tehnic în Consiliul Naţional al Minorităţii Naţionale Române din Serbia.

După încheierea Sfintei Liturghii, membrii corului "Sfântul Gheorghe" din Ghiroda au participat la evenimentul cultural prilejuit de serbarea a 60 de ani de viaţă și a 40 de ani de activitate publicistică a fiului satului - domnul Costa Roşu. Cu aceasta ocazie corul mixt ghirozean a reuşit să-i producă o vie emoţie și o nespūsă bucurie domnului Costa Roşu, în momentul în care i-au cântat 'Mulţi Ani Trăiască!'.

Următorul pas al acestei zile speciale l-a constituit masa festivă oferită de către membrii corului "Armonia" din Toracul Mare, fratilor români din corul "Sfântul Gheorghe", al Bisericii Ortodoxe române din Ghiroda-Veche. Această masă a reuşit să reprezinte nu doar un festin culinar, cât mai ales unul spiritual și cultural, în timpul căruia s-au intonat cântece religioase și s-au recitat poezii de către membrii ambelor coruri. Întreaga atmosferă a fost dominată de un adânc simţământ al comuniunii care reuşeşte să-i reîntregească pe românii bănăţeni indiferent unde s-ar afla pe mapamond. Întalnirea celor două coruri bănăţene creştin-ortodoxe a luat sfârşit cu promisiunea unei noi reîntâlniri. Aceasta s-a realizat pe data de 30.01.2008. Astfel,

din nou la invitaţia Prea Onoratului Părinte Protopop Petru Drăghicescu, preotul paroh Ioan Mermeze, alături de soţia sa doamna Silvia Mermeze - referent cultural al comunei Ghiroda însoţiţi de domnul primar Vasile Cinca și soţia acestuia, doamna Cornelia Cinca au participat la sărbătorirea a 117 ani de activitate corală neîntreruptă a torăcenilor. Cu acest prilej s-au mai numărat printre invitaţi: preotul Berbentia Petru din parohia Govândari, Reşiţa; preotul Petru Toma din parohia Săcălaz, preotul Petru Itineanţu din parohia Obreja, primarul comunei Săcălaz, consilierii comunei Săcălaz, primarul localităţii Fardea Petru Păun și nu în ultimul rând primarul din Torac.

Reunirea tuturor acestor invitaţi deosebiţi a avut ca scop reactualizarea relaţiilor dintre românii care deşi vorbesc aceeași limbă, au același port și aceeași stramoşoasă credinţă sunt despărţiţi de graniţe. Însă despărţirea și dorul de ţară sunt atenuate prin munca continuă și neobosită a preoţilor (ca Prea Onoratul Părinte Protopop Petru Drăghicescu și preotul paroh Ioan Mermeze) și a dascălilor români (ca de pildă directorul școlii românești din Torac, care îndeplinește și funcţia de dirijor al corului Armonia). Acești oameni reuşesc să asigure o continuitate a culturii și credinţei românești din sânul minorităţii române din Serbia. De asemenea ei asigură și puntea de legătură între vechi și nou, între fosta vatră satească a torăcenilor reprezentată de localitatea Săcălaz din România și noua lor vatră aflată în pusta Banatului, în localitatea Toracu Mare.

În definitiv cea ce s-a îndeplinit prin întâlnirile dintre Prea Onoratul Părinte Protopop Petru Drăghicescu și Prea Onoratul Părinte Paroh Ioan Mermeze, alături de credincioșii și membrii ansamblurilor corale Armonia și Sfântul Gheorghe este unificarea unor părţi ale aceluiași trup.

Sentimentul care a rămas în urma acestor manifestări, în sufletul ghirozenilor și al preotului lor este acela al bucuriei pe care și-o dă calitatea de ambasador al propriei credinţe și culturi.

Un singur lucru și-ar mai putea dori Prea Cucernicul preot paroh Ioan Mermeze și membrii corului său: acela ca vizita lor să le fie întoarsă de o vizită a fraţilor români torăcenii, în România.

**Stefania Maria Silvia Mermeze
studentă la Facultatea de Drept-Timisoara**

Nunta de aur

Pe data de 15 martie 2008 se împlinesc 50 de ani de căsnicie

Ion și Aurora Miat

Fiica Diana, fiul Daniel, nepoţii Mihael și Monica și ginerele
Laţi le doresc multă sănătate viaţă îndelungată și

La mulţi Ani!

Olimpiu Baloș

RUGĂCIUNE

VERS PENTRU BANAT

Se întrezărea
În geană de cer
Cântecul zorilor
Banatul
Își cântă elegia
Celor născuți
Doar
În asfințit
În sfârșit
Sau lăsat de secol.

Era o naștere ciudată
A celor ce
Nu mor
Doar atunci,
Când ei doresc
Miracolul.

Aici
În humusul legendelor
Se nasc oase
Ce vorbesc cu zorile

În cântecul cocorilor
Banatul
Își
Numără
Anii
Printre râuri.

Ce se citește, după Sfânta Liturghie, la începutul Postului Mare și la începutul fiecărui post

Nădejdea tuturor marginilor pământului și a celor ce sunt departe pe mare, Dumnezeu nostru, Care mai înainte ai rânduit prin Legea cea veche și cea nouă aceste patruzeci de zile, la care ne-ai învrednicit să ajungem; de la Tine cerem și Ție ne rugăm, întărește-ne cu puterea Ta, ca să ne nevoim într-însele cu bună nevoință, spre slava numelui Tău celui sfânt și spre iertarea păcatelor noastre, pentru omorârea patimilor și stârpirea a tot păcatul, pentru ca prin pocăință împreună cu Tine răstignindu-ne și îngropându-ne, să ne sculăm din faptele cele moarte și să petrecem cu bună placere înaintea Ta în toate zilele noastre. Că Ție se cuvine a ne milui și a ne mântui pe noi, Hristoase Dumnezeu nostru, și Ție slavă înălțăm, împreună și Celui fără de început al Tău Părinte și Preasfântului și bunului și de viață făcătorului Tău Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin

Biruinta on-line

Din această lună articolele publicate în revista noastră le veți putea citi și pe internet la pagina <http://toracu-mare.blogspot.ro>. Aici veți putea găsi pe lângă articole și informații referitoare la evenimentele care se vor desfășura în viitor la Torac.

Prin acest fapt dorim să ne apropiem mai mult de cititorii revistei noastre și de Torăcenii care sunt plecați departe de satul în care s-au născut. În acest mod articolele care apar în revista noastră și informații privin viața Toracului vor avea posibilitatea de a fi citite și comentate de cititori din întreaga lume.

Vă invit să vizitați această mic colț de internet rezervat Torăcenilor și să ne trimiteți propuneri la adresa noastră de e-mail: biruinta_t_mare@yahoo.com și să lăsați comentariile dumneavoastră la articolele prezentate, vă asigur că comentariile și propunerile dumneavoastră vor fi luate în considerare.

Redactor tehnic Mircea Lelea

Revista "Biruinta" apare cu sprijinul financiar al Consiliului Național al Minorității Naționale Române din Serbia

Periodic editat de Biserica Ortodoxă Română din Toracul-Mare

Adresa: B Jedinstvo 49. Torac 23232

Tel./Fax +381 23 827 691

E-mail biruinta_t_mare@yahoo.com

Biruinta pe internet: <http://biruinta.haipa.ro>

Redacția: Prot. Petru Drăghicescu, prot.petru_draghicescu@yahoo.com,
prof. Olimpiu Baloș, Ionel Miat, Marin G. Lelea, Horia Lelea.

Procesare computerizată: Mircea Lelea mirceatorac@yahoo.com, mircal@gimelnet.co.yu